

DIUMENGE 27 DURANT L'ANY C

1. EN COMPANYIA DE LLUC, EL PAGÀ CONVERTIT, EN EL CAMÍ SEGUINT JESÚS...

Després de les paràboles dels capítols 15 i 16 de Lluc, que ens ha fet contemplar el vertader rostre de Déu tal com s'ha manifestat en Jesucrist (diumenges 24, 25 i 26).

Ara, sempre en el camí de Jesús vers Jerusalem (9. 51 a 19, 28), abordam una altra seqüència del tercer Evangeli (diumenges 27, 28 i 29). Centrada en la FE (la fe en Déu, Senyor de l'impossible : dium. 27; la fe que salva: dium. 28; la pregària confiada i perseverant com expressió de fe: dium. 29) ens proposa a la ostra meditació dues paràboles que emmarquen la trobada de Jesús amb deu leprosos, un dels quals és samarità.

2. BONA NOVA PER AVUI:

Unes lectures que, en aquets diumenge 27, ens recorden fonamentar en la fidelitat de Déu, Senyor de l'impossible, i a comportar-nos com a "simples servidors, sens pretendre un dret a una recompensa:

- En tost de replegar-se sobre si mateix, el profeta Habacuc, durament esqueixat pel esdeveniments tràgics que provaven el poble, s'havia dirigit a Déu en una pregària insistent: Fins quan cridaré socors, i no ens alliberaràs!

En aquesta espera ardent d'una resposta del Senyor, la seva fe en la fidelitat sens falla del Déu d'Israel havia sortit reforçat: el just viurà per la seva fidelitat (primera lectura).

- En tost de replegar-se sobre si mateixos, els apòstols, sobrepassats per les exigències de la vida fraternal que a evocat Jesús, es dirigeixen ver el Senyor: Augmenta'ns la fe. I Jesús els revela la força inaudita de la fe, capaç de l'impossible, només que en tinguessin com un gra de mostassa.
- Encara cal que els apòstols no s'atribueixin a si mateixos el mèrit de l'eficàcia de la seva fe. Només a Déu, que els ha cridat gratuïtament, pertany la iniciativa i l'eficàcia de la seva missió: no són més que simples servidors (Evangeli).
- En tost de replegar-se sobre si mateix, Pau, presoner, preocupat pels nous problemes que ha d'enfrontar l'Església naixent, encoratja Timoteu, responsable de la comunitat cristiana d'Èfes, a anunciar sense por l'Evangeli, i a romandre fidel al do rebut de Déu per la imposició de les mans (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

Aprofundir aquest text

És l'únic fragment que el leccionari dominical pren del llibre d'Habacuc. El poble de Déu vivia aleshores una de les èpoques més tràgiques de la seva història. L'exèrcit babilònic havien vençut els caldeus; aquest seria a les portes de Jerusalem i l'élite de la població seria morta o deportada (597- 587 a. C.).

La lectura d'avui és formada per dos fragments: d'una part, la súplica del profeta (1, 2-3) i de l'altre part, la resposta de Déu (2, 2-4).

- **LA PREGÀRIA DEL PROFETA:**

Aquesta pregària és un crit d'angoixa: quan el profeta no veu al seu voltant més que pillatge i violència, disputa i desordre, ell es dirigeix a Déu, del qui no en comprèn ni l'aparent inacció ni el feixuc silenci: Combien...

+ Però aquesta pregària també és plena de confiança. Com un vigia, el profeta, guaita el que dirà el Senyor.

- **LA RESPOSTA DE DÉU**

+ Una resposta que Habacuc és convidat a posar per escrit, com un testimoniatge;

+ una resposta que és una crida a la fidelitat absoluta amb ell: el just viurà perquè a cregut. Déu sap on va el món. A pesar de les aparences sovint contràries, encara que tardi, ell condueix la història vers el seu compliment.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Pel to i el ritme de la seva proclamació, el LECTOR s'esforçarà a diferenciar bé les dues parts d'aquest text: més ràpid, per la primera part, que és un crit de socors; més interior i més lent per a la segona part, que és la resposta de Déu.

LA PREGÀRIA DEL PROFETA

+ el crit de socors:

2 Fins quan, Senyor, cridaré auxili

i no m'escoltaràs,

clamaré contra el violent

i no em salvaràs?

3 Per què em fas veure tanta injustícia?

Per què et mires de lluny l'opressió,

mentre jo he de presenciar

destruccions i violències?

Pertot esclaten processos i baralles.

+ l'espera obstinada del vigilant:

2 El Senyor m'ha respost així: «Escriu el que jo et revel,

grava-ho sobre unes tauletes perquè es pugui llegir

sense entrebancs.

LA RESPOSTA DE DÉU

+ la seva paraula es realitzarà...

+ però solament al temps fixat **3** *No és encara el moment que es compleixi, però vola cap al terme i no fallarà*

+ *Espera-ho, si és que triga; segur que vindrà sense retard.*

Igualment, el lector sabrà ben destacar el darrer incís: el just viurà.

.4 Aquell poble s'enorgulleix però fracassarà, mentre que el just viurà per la seva fidelitat.

EL SALM 94

El salm 94 es presenta com una petita litúrgia d'entrada processional en el Temple, a l'entrada del lloc sant, dialogant amb els pelegrins, invitant-los a no imitar l'actitud dels seus pares, en el desert, ells que no cregueren en la paraula de Déu quan havien vist les seves meravelles.

Nosaltres pregam avui aquest salm 94 amb els ulls eixecats vers Jesús, el Fill estimat en qui Déu ens a dit la seva Paraula, per celebrar el Déu que s'ha manifestat en ell com la nostra Roca i salvació. El Senyor ens ha salvat, ens salva, ens salvarà, aquesta és la seguretat que compartim amb el poble jueu, els nostres avantpassats en la fe.

SEGONA LECTURA APROFUNDIR AQUEST TEXT

La primera carta a Timoteu ens ha estat proposada a la nostra reflexió els diumenges 24, 25, i 26. En quatre diumenges, ara anam a descobrir alguns passatges de la segona a Timoteu.

Els cinc versets que s'han pres per avui fan clarament la impressió d'una exhortació litúrgica adreçada al nou ministre, d'una vertadera "monició" d'ordenació", un poc retocada, sempre per millor inserir-la en el marc literari d'una carta de Pau (el ministre que està a punt de morir) a Timoteu (el seu successor...)

Fill estimat, que el leccionari a pres de 2 Tim 1, 2 per a situar-la al començament d'aquests versets, es troba aquí el seu lloc: evoca directament el començament de les monicions adreçades pels bisbes a aquell que serà ordenat, o acaba de ser ordenat.

En els primers versets, es descobreix TRES ELEMENTS IMPORTANTS DE LA LITÚRGIA DE L'ORDENACIÓ:

+ La imposició de mans, signe profundament arrelat en la tradició bíblica, d'una consagració en vistes a una missió.

+ Aquest gest per finalitat transmetre un do estable, (carisma en grec). Un do gratuït *charisma* del que el qui l'ha rebut no se'n pot gloriar, però que ha de "reanimar, despertar" (el verb grec evoca el foc colgat sota la cendra, i que un reanima i revifa) constantment per posar-lo al servei de la comunitat eclesial.

Així, doncs, aquest do no és alguna cosa morta que basta haver rebut una vegada per sempre per exercir el ministeri, sinó un ferment vivent que cal tenir cura, nodrir, fer créixer, en una atenció sempre més gran baix l'acció de l'Esperit Sant.

Aquest gest de la imposició de mans és acompanyat d'una pregària solemne (1Tm 4, 14) que demana a l'Esperit Sant que baixi sobre l'ordenat; Esperit els dons del qual són força, amor, raó (bon seny).

Després l'autor exhorta Timoteu a exercir bé el seu ministeri d'ANUNCI DE L'EVANGELI, en el que ell el succeirà quan ha acabat ja la seva cursa (2Tm 4, 6-7). La fidelitat a l'ensenyament sòlid que a rebut de Pau, a l'Evangelí del que n'és dipositari, no es reduirà al que haurà sentit; també ell s'haurà de posar a l'escolta de l'Esperit Sant que habita en nosaltres (vide: Joan 14, 26).

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR s'esforçarà

- De destacar L'ADREÇA INICIAL: Fills estimats, que la litúrgia de les ordenacions posa al davant de totes les exhortacions del bisbe al ministre que ell ordenarà o que ha ordenat;
- Remarcar les EXPRESSIONS MANJORS d'aquest text:

6 Per açò et recoman que procuris de revifar el do de Déu que has rebut per la imposició de les meves mans.

7 Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny.

8 Per tant, no t'avergonyeixis de donar testimoni de nostre Senyor ni t'avergonyeixis de mi, presoner per causa d'ell. Suporta juntament amb mi els sofriments a favor de l'evangeli, amb la fortalesa que ve de Déu.

13 Tenguis com a norma la sana doctrina que has escoltat dels meus llavis i observa-la amb fe i amor en Jesucrist.

14 Guarda el valuós tresor de la fe, amb l'ajut de l'Esperit Sant que habita en nosaltres.

NOTES DE COMENTARI A L'EVANGELI

Gosem creure l'impossible....

Durant el seu camí a Jerusalem, Jesús s'ha dirigit primer als "fariseus, ells que estimaven els diners" amb la paràbola del ric i del pobre Llàtzer (diumenge 26). Després a tornat als seus deixebles per un breu entretien sobre la manera de viure les relacions fraternals:

- Posada en guàrdia contra l'escàndol (17, 1-3a),
- Ensenyament sobre la correcció fraternal i el perdó de les ofenses (17, 3b-4).

Ara són els apòstols, fins aquest moment fosos en la massa dels deixebles que, sobrepassats per les exigències que acaben de ser formulades, s'adrecen al *Senyor* de l'Església per a demanar-li: *Augmenta la nostra fe!*

Per la seva boca aquí – comenta H. Cousin- és una petició dels responsables de la comunitat cristiana que sentim. Són vertaderament desmesurades les exigències que Jesús acaba d'imposar a tots els deixebles sobre la vida fraternal: com es pot perdonar sempre! Els apòstols s'inquieten pel mitjans de viure aquest programa (L'Evangile de Luc, p. 225).

Com ho feia sovint, Jesús no respon directament a la seva petició. Emprant una imatge inversemblant – la d'una morera que, per la paraula creient, es desarrela per anar a plantar-se a la mar-, ell afirma que la fe, fins i tot la més petita, basta per a realitzar l'impensable! *La imatge fantàstica d'una morera que obeeix i s'aniria a plantar en la mar, significa que la fem pot aconseguir l'impossible. Pel terme fe, precisa H. Cousin, cal entendre evidentment la resposta de l'home a la iniciativa de Déu, i no alguna cosa màgica per forçar Déu a realitzar prodigis. (o. c. 226).*

... simples servidors d'un Déu de qui o rebem tot gratuïtament:

Jesús continua amb una breu paràbola – la del senyor i el servent- que perllonga aquesta lliçó sobre el poder de la fe i sobre la iniciativa de Déu.

El qualificatiu traduït per algunes versions per "inútils", no sembla adonar-se de l'original grec, segons l'estudi ben documentat de Pierre Houzet a la *Revue Biblique, abril 1992*, que proposa traduir "simples servents".

No inútils- el que vindria a rebaixar no solament els servidors sinó també el seu servei -, els responsables de la comunitat cristiana, cridats gratuïtament per Ell a pasturar el seu poble i a partir el pa de la vida, no poden prevaler davant Déu pels servei que porten a terme. No havent fet res més que el que devien, no haurien de pretendre alguna recompensa o reconeixement (agraïment) particular.

Comenta M. Gourgues: *Es tracta, per tant, d'un aspecte particular del rostre de Déu que es posa en relleu. No el Déu de misericòrdia, com a les paràboles de Lluc 15*

; no el rostre de Déu que omple de béns els afamats i fa que els rics se'n tornin sense res Lc 16, 19-31; no el rostre de Déu que escolta els seus si conserven la seva fe en ell, com a Lluc 19, 1-8. Aquí es tracta de rostre de Déu de la gratuïtat, de la iniciativa i de la benvolença immerescuda. En la perspectiva dels versets 9 i 10, açò s'expressa de forma negativa: Déu no ens deu res. Déu no és algú a qui un pot demar comptes o reclamar un deute (Les parables de Luc, pp. 226)

P. Houzet reconstrueix el raonament pel qual Jesús respon a la petició dels Apòstols:

Si amb la poca fe de la que us lamentau, podeu aconseguir un resultat impensable, (amb molt més raó amb aquesta poca fe) vosaltres podeu també accomplir perfectament vostra vocació de servidor, trobant en el seu simple exercici la vostra satisfacció total, sense esperar una manifestació de benvolença especial del senyor.

I l'autor conclou: Nosaltres som simples servents, feliços d'exercir un servei i benaurats de perfeccionar-la, sota la mirada del Pare la Glòria del qual no espera res de nosaltres en els Cels, però demana (reclama) de ser cantada pel servei dels homes a la terra. (pp. 364 i 372).